

Guide Getuigen

Zij Lacht | Emke de Jager

Zij Lacht Guide

Getuigen

Over evangeliseren met engelengeduld

Emke de Jager

Guide Getuigen

Over evangeliseren met engelengeduld

Zij Lacht | Emke de Jager

ISBN 978 94 64251 01 2

ISBN e-book 978 94 64251 05 0

NUR 707

C-NUR 003

Vormgeving omslag: Huis van Mijn (huisvanmijn.nl)

Vormgeving binnenwerk: Flashworks, Kampen

De bijbelteksten in deze uitgave zijn, tenzij anders aangegeven, ontleend aan de Herziene Statenvertaling, © 2016 Stichting HSV.

Zij Lacht is onderdeel van het Nederlands-Vlaams Bijbelgenootschap. Alle materialen, de naam, het merk en andere elementen gerelateerd aan Zij Lacht in deze uitgave zijn eigendom van het Nederlands-Vlaams Bijbelgenootschap.

© Nederlands-Vlaams Bijbelgenootschap. Alle rechten voorbehouden.

www.zijlucht.nl

© 2024 Jongbloed Christelijke Media - LEEUWARDEN

Alle rechten voorbehouden.

jongbloedmedia.nl

INHOUD

VOORWOORD

1. MIJN LOOPBAAN ALS GETUIGE	11
<i>De eerste keer</i>	
2. WAAROM ZOU JE HET EVANGELIE (NIET) DELEN?	17
<i>Waarom niet evangeliseren?</i>	
<i>Waarom wel evangeliseren?</i>	
3. DE SCHAAL VAN ENGEL	31
<i>Aansluiten bij de ander</i>	
<i>Praktische gesprekstips</i>	
4. OP ZOEK NAAR EEN OPENING	47
<i>Wat zie je?</i>	
<i>Wat hoor je?</i>	
<i>Wat doe je?</i>	
<i>Hulpmiddelen</i>	
5. EEN BARRIÈRE, VAN BETON OF VAN TRANEN	61
<i>Eerste hulp bij barrières</i>	
<i>Valse start</i>	
<i>Als die God van jou bestond, dan ...</i>	
<i>Ik geloof niet en ik mis niets</i>	
<i>Religie maakt meer kapot dan je lief is</i>	
<i>Ik zet nooit meer een voet in de kerk</i>	
<i>Ik geloof in de wetenschap</i>	
6. ZAAIEN	105
<i>Bemoedigende ervaringsverhalen</i>	
DANKWOORD	113

VOORWOORD

Vanaf het moment dat ik tien jaar was en mijn jongste broertje op komst was, wist ik het: ik wilde verloskundige worden. Met de jaren groeide die droom, maar ook het verlangen om God te dienen. Regelmatig voelde ik mij aangesproken als ik in een preek hoorde over velden die wit zijn om te oogsten en over de arbeiders die daarvoor nodig zijn. Ik begon mijn droom aan God voor te leggen en Hem bij mijn plannen te betrekken. 'Ik ben beschikbaar', werd mijn gebed. Daarbij gaf ik God alle ruimte en beloofde als zendeling te gaan werken wanneer ik eenmaal verloskundige was. Een praktisch beroep, bruikbaar in elk willekeurig zendingsland. Of dat een land ver weg was of juist dichtbij, heel koud of juist heel warm, dat mocht de Heer zelf bepalen. Ik was zo enthousiast over dit genereuze plan dat ik alvast begon te danken voor de uitkomst.

Toen ik aan het eind van havo 5 een brief van de vroedvrouwschool kreeg met daarin de zin 'Je bent helaas uitgeloot', viel mijn droom in duigen. De droom van mijn geïdealiseerde beroep. Maar het gevoel van afwijzing ging veel dieper. In mijn gedachten galmden het voortdurend: 'De Heer heeft jou niet nodig. Hij kan natuurlijk veel betere mensen krijgen.' Het heeft heel wat tijd gekost om de pijn van deze afwijzing een plekje te geven.

Ik moest nog zo veel leren over wie God is en over wie ik zelf mag zijn in zijn licht. Met de jaren ging ik begrijpen dat ik God niet hoefde te laten tekenen bij het kruisje van mijn ingevulde levensplan, maar dat Hij mij vroeg om een handtekening te zetten op het lege vel van mijn leven, zodat Hij het kon invullen. En ik kreeg vrede met de manier waarop het

was gegaan. Gods plan was natuurlijk veel beter dan mijn droom.

Jaren later was ik met de Bijbelstand op een beurs in Horst. Na een gesprek met Leny zei ze, dat ze Jezus aan wilde nemen als haar Redder. Het overviel me een beetje, hoewel ik toch om zo'n gebeurtenis had gebeden. Een beetje onwennig ging ik samen met haar bidden. Na het 'amen' straalde Leny en ging ze weer verder. Ze was opnieuw geboren – en ik was erbij geweest! Even later zat ik op mijn krukje achter de schermen te glimmen van blijdschap. Ik realiseerde me dat God mij nooit had afgewezen. Hij had mijn 'ik ben beschikbaar' gehoord en het als een schat bewaard. En op het juiste moment riep Hij mij om aan de slag te gaan. Met tranen in mijn ogen besefte ik opeens: nu ben ik toch nog verloskundige geworden! En de Heer heeft Nederland gekozen.

Dit boekje gaat eigenlijk over die paar woorden. 'Ik ben beschikbaar.' Als jij ze uitspreekt voor Hem, wil Hij jou gebruiken om mensen naar Hem te leiden. Met vallen en opstaan heb ik daarin wat ervaring opgedaan, die ik graag met je wil delen.

1. MIJN LOOPBAAN ALS GETUIGE

Vooral zijn verwilderde blik herinner ik me nog goed. Met mijn armen over elkaar sta ik tegenover hem. Een half uur daarvoor heeft hij ons als derdeklassers laten opschrijven dat de Bijbel een soort sprookjesboek is. En dat noemt zichzelf godsdienstleraar! Wat denkt hij wel? De discussie duurt nu al een paar minuten en ik probeer gehakt te maken van zijn waardeloze argumenten. Godsdienstles op een katholieke school hoort te gaan over hoe je gelooft in Jezus. En dat lees je in de Bijbel. Niet als sprookje, maar als waarheid waardoor je gered kunt worden. Zijn witte vingers klemmen zich vast aan de rand van zijn bureau. Terwijl hij zijn halflange haren naar achteren schudt, mompelt hij: 'Ik ben ook een christen hoor.' Met vurige ogen kijk ik hem aan en vraag direct: 'O ja? En wat is dan volgens u een christen?' Hij aarzelt even en zegt dan: 'Dat je samen werkt aan een betere wereld. Maar ik geloof niet in Jezus Christus.' 'Dan bent u ook geen christen.' Hij doet zijn mond open om iets terug te zeggen, maar doet hem dan weer dicht zonder geluid te maken. Trots draai ik mij om en keur de beste man geen blik meer waardig. Bam. Discussie gewonnen ...

Wat heb ik later vaak aan dit gesprek teruggedacht. Geogogeld op zijn naam – maar ik heb hem nooit meer gevonden. Wat zou ik dit gesprek graag overdoen. Niet in de paar minuten die je hebt om van les te wisselen, maar op mijn gemak. Niet omringd door nieuwsgierige klasgenoten die wel houden van een relletje, maar alleen hij en ik, met een bak

IK ONTDEKTE
DAT IK HET
NIET ALLEEN
HOEFDE TE DOEN

koffie. Niet om hem de waarheid te zeggen, maar om hem mee te nemen naar de Waarheid. Want bij de waarheid gaat het niet om mijn gelijk. De waarheid is geen kloppend verhaal, maar een Persoon met een kloppend hart. Zijn naam is Jezus.

Nee, mijn eerste ervaringen met getuigen zijn niet iets om trots op te zijn. De buurman uit de straat, die ik vertelde dat hij vast en zeker naar de hel zou gaan omdat hij ongelovig is. De dame uit onze gemeente, die zich niet helemaal hield aan de regels van de Bijbel zoals ik vond dat je die moest toepassen. Zou ze zo wel in de hemel komen? In de loop van de tijd leerde ik dat het zo niet werkt. Elk gesprek dat ik over het geloof voerde had meer weg van een confrontatie dan van een ontmoeting. En altijd had ik achteraf het gevoel dat ik de verkeerde dingen had gezegd. Maar hoe moest het dan wel?

Jaren later ging de telefoon. 'Emke, we staan met de Bijbelstand op de Jongegezinnenbeurs en ik heb jonge moeders nodig om mee te werken. Wil je een dagdeel komen?' Nu vind ik het moeilijk om nee te zeggen, dus zei ik ja. Sterker nog: omdat ik een pleaser ben, meldde ik mij ook meteen aan voor een dagdeel op de beurs daarna. Verkeerde motivatie, zou je denken. Maar God gebruikte dit wel om mij precies daar te krijgen waar Hij mij wilde hebben. Uit mezelf zou ik überhaupt nooit zijn gegaan. En zeker geen tweede keer.

DE EERSTE KEER

Maar ach, hoe moeilijk kon het zijn? Je geeft een kaart, begint een gesprek en legt zo ongeveer Johannes 3:16 uit. Dan heb je immers de complete boodschap te pakken. Missie volbracht en door naar de volgende. Toen ik ooit een bijbaan als telemarketeer had, werkte dat prima. Een goed verhaal

en een vlotte babbel: zo haalde je de bonus binnen! Oké, dat ging over pensioenen, maar het principe zou wel hetzelfde zijn. Vol goede moed toog ik naar de Jaarbeurs. Door de volle gangpaden heen werd ik naar de Bijbelstand geloodst. Na een startgebed met het team van de dag ging ik de stand in. Het eerste kwartier vermaakte ik me met het bekijken van alle boeken die we verkochten. Het tweede kwartier bekeek ik de stroom bezoekers die door het gangpad dromde en telde ik meerdere keren tot tien, mezelf steeds voornemend: de volgende die langskomt, die spreek ik aan. Van mijn bravoure was weinig meer over en toen ik eindelijk de moed had gevonden, was de korte reactie: 'Geen interesse, dag mevrouw.' Een volgende reactie: 'Ik geloof niet.' De moed zonk me steeds verder in de schoenen en ik bad: 'Heer, kunt U iemand sturen met een reactie waar ik iets mee kan?' Het duurde wel even. Maar tegen de tijd dat er van mijn goede moed helemaal niets meer over was, stond er een jonge vrouw voor me. 'Sorry, ik geloof niet. Maar ik vind het wel interessant dat mensen gelovig zijn. En ik vroeg me af: hoe weet je nou dat God er is en naar je luistert?' In de tijd die daarop volgde ben ik honderden keren naar mijn mentor op de stand gelopen en vroeg: 'Iemand zegt dit ... wat zou jij dan zeggen?' Keer op keer luisterde ik naar zijn reactie en zei vaak: 'Dat heb ik niet gezegd. Ik heb het verkeerd gedaan.' Met een geduldige glimlach zei hij dan: 'Het is niet verkeerd, Emke, maar het kan wel anders.' En hij bleek gelijk te hebben. Na verloop van tijd begon het mij op te vallen dat hij op mijn vragen nooit zei wat hij zou zeggen, maar wat hij zou vragen. Ook ontdekte ik dat het niet erg was om niet 'het hele verhaal' te vertellen, maar dat het genoeg was om één stapje met de ander op te lopen. Ik ontdekte dat ik het niet alleen hoefde te doen, maar dat het Gods werk is en blijft. Zijn werk, waarin ik een schakeltje mocht zijn. Vallend en weer opstaand kreeg ik een steeds grotere liefde voor het

evangelie zelf. In dit boek wil ik je graag meenemen in de wereld van potentiële christenen die Jezus nog niet kennen als hun Redder en Heer.

Er staat een jonge vrouw bij de boeken te kijken. Tussen alle piercings en zwarte make-up zie ik een mooi gezicht.

'Houd je van lezen?'

'Ja!' zegt ze enthousiast. 'Maar dit is niks voor mij. Ik lees eigenlijk alleen romantische verhalen ...'

'Dat komt dan mooi uit! Ik heb hier het meest romantische verhaal dat je je kunt voorstellen ...'

'O? Wat is dat voor boek?'

'Dat is de Bijbel – daarin kun je lezen over Gods liefde voor jou. Ken je die liefde?'

'Nee, ik ben niet gelovig. Maar mijn pleegmoeder wel! Zij gelooft in God en leest de Bijbel.'

Ik geef haar het magazine LEVEN met daarin het Lukasevangelie.

Dolblij zegt ze: 'Ik ga het meteen lezen!' En al bladerend loopt ze weg ...

2. WAAROM ZOU JE HET EVANGELIE (NIET) DELEN?

'Wat doe jij voor werk? Evangelisatie? Daar zitten mensen tegenwoordig toch helemaal niet op te wachten?'

Als christenen horen wat voor werk ik doe, volgt er vaak direct een verhaal met hun eigen gedachten over evangelisatie. Op de een of andere manier roept het woord 'evangelisatie' vaak een verontschuldiging of zelfs een directe verdediging bij mijn gesprekspartners op. Dat geeft op zich al te denken. Als ik gezegd had dat ik juf was, of verpleegster, zou de ander dan ook de behoefte hebben gevoeld om uit te leggen waarom hij of zij voor een ander beroep heeft gekozen?

Een greep uit de reacties die ik krijg:

- 'Evangelisatie is nu eenmaal niet zo mijn ding!'
- 'Mooi dat je dat doet. Ik laat mijn geloof zelf liever zien door mijn daden.'
- 'Ik ben gewoon niet zo prekerig.'
- 'Veel mensen zitten daar tegenwoordig helemaal niet op te wachten.'
- 'Ik heb die gave om te evangeliseren niet ...'
- 'Ik ben meer van de vriendschapsevangelisatie!'
- 'Ik schaam mij om over geloof te praten en weet ook te weinig antwoorden op moeilijke vragen.'
- 'Ik ben anders dan jij; ik praat niet zo gemakkelijk.'

Vaak moet ik op mijn tong bijten, voordat ik reageer. Soms klap ik zelfs een beetje dicht. En soms flap ik mijn primaire reactie eruit. Volgens mijn eigen lessen bij trainingen zou ik eigenlijk moeten reageren met de vraag: 'Waarom denk je dat?' of 'Hoe kom je daarbij?' Eerlijk gezegd klinken de meeste opmerkingen mij behoorlijk vertrouwd in de oren en misschien heb ik zelfs weleens precies hetzelfde gezegd. Toch ben ik er anders naar gaan kijken.

WAAROM NIET EVANGELISEREN?

Laten we eens kort ingaan op de redenen die worden aangedragen om toch vooral maar niet te hoeven evangeliseren.

Evangelisatie is nu eenmaal niet zo mijn ding

Doordat ik soms nogal ad rem kan reageren, heb ik er weleens uitgeflapt: 'Aan een kruis hangen is ook niemands ding! Maar Jezus deed het toch, omdat jij en ik anders nooit bij Vader God konden komen. Evangelisatie is Góds ding!' We leven in een maatschappij die ons voorhoudt dat we vooral dingen moeten doen die we fijn vinden, dingen waar we goed in zijn en die comfortabel voelen. Die boodschap staat haaks op die van de Bijbel, waarin we juist worden opgeroepen om onszelf te verloochenen en Jezus te volgen. (Matth.16:24)

Ik laat mijn geloof liever zien door mijn daden

We realiseren ons vaak niet dat we altijd getuigen zijn. De vraag is alleen wat voor getuige je bent. Ben je een richting-aanwijzer, of ben je eerder een obstakel?

Als ik iemand op straat of op een beurs het evangelie vertel, zal hij dit afzetten tegen zijn ervaring met gelovigen. Gooit hij mij dan voor de voeten dat gelovige mensen hypocriet zijn? Of herkent hij de vrede en de blijdschap die gelovige mensen in zijn omgeving hebben? Ik herinner me een schoolvriendin die me eens toevertrouwde dat ze een hekel had aan christe-

nen. Bemoedigend voegde ze eraan toe: 'Maar bij jou vind ik het niet erg, want bij jou merk je er niets van.' Die opmerking drong als een scherpe pijl door in mijn hart en op die dag besloot ik dat ik de Heer Jezus in alles wilde volgen. Je geloof laten zien door je daden is een logisch gevolg van wandelen met God. Toch zal niemand God leren kennen doordat jij zo aardig en voorkomend bent. Of doordat je eerlijk bent en betrouwbaar. Maar op het moment dat je woorden geeft aan jouw geloof zal de ander het in jouw gedrag herkennen, en dat maakt wat je zegt geloofwaardig.

Ik ben gewoon niet zo prekerig

Wat preken tegen nog-niet-gelovigen betreft hoop ik dat je na het lezen van dit boekje weet dat je in mij een medestander hebt gevonden. Daar houd ik zelf namelijk ook niet van.

Mensen zitten daar tegenwoordig helemaal niet op te wachten

Mijn tegenvraag zou zijn: waar zit men niet op te wachten? Als het gaat om hypocriete, zelfingenomen mensen die de ander weleens even de waarheid zullen vertellen, dan ben ik het met je eens. Als het gaat om het reddende evangelie van de Waarheid zelf, Jezus Christus, dan heb je het mis. Elk mens zit daarop te wachten. God vertelt ons immers in de Bijbel dat we zonder Hem reddeloos verloren zijn. De meesten hebben dat zelf echter nog niet door. Als wij door onze daden en woorden getuigen van de hoop en vrede die we in ons hebben, kan God dat gebruiken om een verlangen in hun hart aan te wakkeren.

Joke: 'Ik geloof niet. Er zal wel iets zijn, maar wat dat is, dat laat ik open. Ik kijk wel naar programma's van de EO. Een programma over gemis. En elke keer denk ik: deze mensen hebben een bepaalde vrede. En die vrede mis ik.'

WE REALISEREN ONS
VAAK NIET DAT WE
ALTIJD GETUIGEN ZIJN